

vi have, desto mere ville vi sætte dem, der ville krænke vor Ret, istand til at modstaa Fristelsen til at gjøre det; derfor er det, at man væbner sig, derfor er det, at man forsvarer sig, ikke som om man vilde opstille noget absolut Sikkerhed, eller saaledes, at vi kunne sige: „Nu ere vi sikke“. Jeg tror ikke, at der er en eneste Stat i Verden, som kan opstille et saadant Forsvar, at den kan sige: Nu ere vi sikke under alle Omstændigheder, under alle Eventualiteter. Derfor er det altsaa, at man søger at udvikle Landets Forsvarskraft. Jeg vilde ønske, at vi havde et væbnet Folk, da vi derved formindste Fristelsen til at betvinge os. De kan tro, at hvis Skæbnen ramte os, og Danmark kom til at staa under en fremmed Magt, da vilde De komme til at bringe ganske anderledes Lffrend dem, hvorom der her er Tale. — Efter hvad der hidtil er oplyst, er det mig ikke muligt at opgive Tanken om Kjøbenhavns Befæstning. D'Hr. maa jo erindre, at her er Flaadehavnen; viis mig et Sted i Verden, hvor man har en Flaadehavn, som ikke er befæstet. Her ere Depoterne for hele Armeen og Flaaden, skulle de ikke være sikrede? Viis mig et Sted i Verden, hvor der er en Krigshavn, som ikke er befæstet, og saa kan man tale om, at Kjøbenhavn ikke skal befæstes. Det kan maaske ske paa een Maade, og det kan ske paa en anden Maade, derom skal jeg ikke udtale mig, da jeg derom mangler Sagkundighed, det havde jeg ventet at faae af de tre Herrer, men det har jeg ikke faaet i deres Betænkning. Jeg havde ønsket, ligesom jeg har udtalt før, at der først og fremmest blev nedsat en parlamentarisk Kommission. For en saadan Kommission havde jeg tænkt mig, at alle Sagkyndige udtalte — det var deres Pligt at gjøre det — rent og uforbeholdent deres Mening. En saadan Kommission kunde samle Materiale, hvorpaa man saa efterhaanden i Virkeligheden kunde komme til at bygge en velbegrundet Dom; men jeg tilstaar, at naar jeg ser, hvorledes en juridisk Professor kan se et Overgreb i, at dette Thing bruger sit Initiativ, saa nærer jeg endnu mere Frygt for, at man vil betragte dette som et overordentligt Indgreb i Regjeringens Rettigheder, og derom turde jeg heller ikke vente at have et Flertal, der vilde følge mig i denne Henseende. Ja, det er sorgeligt at sige det, men jeg ser intet Lys,

hvorhen jeg vender mit Øie; Regjeringens Magtesløshed bliver ikke mindre, og Thingets Magtesløshed bliver heller ikke mindre; magtesløse staa vi overfor hverandre, vi synke dybere og dybere i den europæiske Anseelse, idet vi se, at vi aldeles Intet kunne udrette. Om denne Opløsning er en Forberedelse til Danmarks Undergang, eller om den tør ventes afløst af en blidere Skæbne, ja, det skal jeg lade være usagt.

Formanden (Rabbe): Der er i det andet Thing foreslaaet en Udtalelse, som her i Thinget har vaft noget Anstød, idet man deri har set en indirekte Udtalelse af Kritik over dette Thing. Naar denne Følelse har gjort sig gjældende her, saa tror jeg, at der kan være saa meget mere Grund for os til at overholde det, som altid bør være Reglen, nemlig at vi ikke kritiserer Forhandlingerne, og — jeg beklager at maatte tilføie — at vi navnlig ikke anstille nogen Kritik af personlig Karakter over, hvad der foregaar i det andet Thing.

Krigs- og Marineministeren (Ravn): Jeg har blot begjæret Ordet for at gjøre en ganske kort Bemærkning overfor det ærede Medlem, som talte sidst (Monrad). Jeg kan ikke lade være i høi Grad at forundre mig over, at det ærede Medlem sagde, at Alle vare enige om at forkaste Forslaget, men endnu mere forundret blev jeg ved at høre, at han mente, at jeg selv skulde have abandonneret Forslaget, og at det ærede Medlem havde set dette i den Tilslutning, som jeg gav den Dagsorden, der er foreslaaet af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. B. Jensen). Det, som jeg vilde udtrykke derved, var jo kun, at hvis Flertallet havde vedtaget denne Dagsorden, og hvorved Forslaget altsaa var forkastet, saa vilde jeg tiltræde det ærede Medlems Forslag. Det var altsaa først i det Tilfælde, at Forslaget var forkastet, at jeg kunde gaa ind paa den Tanke at lade en blandt Kommission træde sammen. Jeg ser ikke rettere, end at der dog er en stor Forskjel paa, om man forlader sit Forslag, medens det endnu eksisterer, eller om man udtaler, at man muligvis vil søge dog at tilvejebringe et Grundlag, naar først Forslaget er forkastet. Naar det ærede Medlem endvidere mente, at jeg havde gjort dette,